

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.142/2012/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év szeptember hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberrablás bűntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év február hó 13. napján kelt 7.B.1521/2009/76. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I.r. vádlott 2009. év január hó 10. napjától 2009. év május hó 13. napjáig volt házi őrizetben, 2009. év május hó 14. napjától 2011. év január hó 13. napjáig állt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

A II.r. vádlott 2009. év április hó 3. napjától 2009. év szeptember hó 29. napjáig volt házi őrizetben, 2009. év szeptember hó 30. napjától 2011. év január hó 13. napjáig állt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

A III.r. vádlott 2008. év december hó 20. napjától 2009. év szeptember hó 28. napjáig volt házi őrizetben, 2009. év szeptember hó 29. napjától 2011. év január hó 13. napjáig állt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

A házi őrizet beszámítása mellett, annak napokban meghatározott kiszámítását mindhárom vádlott tekintetében mellőzi.

Az elsőfokú ítélet bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezéseit mindhárom vádlott vonatkozásában megváltoztatja. Az eljárás során felmerült 145.785 (Egyszáznegyvenötezer-hétszáznyolcvanöt) Ft bűnügyi költségből I.r. vádlott I.r. vádlott köteles 83.370,- (Nyolcvanháromezer-háromszázhetven) Ft bűnügyi költséget, míg I.r. vádlott I.r., A II.r. és A III.r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek 52.415,- (Ötvenkettőezer-négyszázötvenöt) Ft bűnügyi költséget az államnak megfizetni. A fennmaradó 10.000,- (Tízezer) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az ítéletet mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Törvényszék 2012. év február hó 13. napján kelt 7.B.1521/2009/76. számú ítéletével I.r., II.r. és III.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 3 rb. emberrablás bűntettében, mint társtettet (Btk.175/A.§ (1) bekezdése), ezért I.r. vádlottat - halmazati büntetésül - 2 év 6 hó börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat - halmazati büntetésül - 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg a III.r. vádlottat - halmazati büntetésül - 2 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Fővárosi Törvényszék ítéletében rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, ezen túlmenően az elsőfokú ítélet rendelkezést tartalmaz az eljárás során lefoglalt bűnjelek továbbá a bűnügyi költség tekintetében is.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész mindhárom vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

Az ítélet ellen az I.r.,II.r. és III.r. vádlottak és védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványára a Fővárosi Ítéltábla az ügyet tanácsülésre tűzte ki.

I.r. vádlott korábbi meghatalmazott védője nyilvános ülés tartását kérte, előadta, hogy indokolt lehet tárgyalás kitűzése is, mivel számára nem egyértelmű milyen jogszabály alapján olvasta fel a sértettek a vallomását a törvényszék. Állítása szerint az elsőfokú bíróság nem tett meg mindent a felkutatásuk érdekében.

Az I.r. vádlott később meghatalmazott védője a fellebbezését írásban indokolta. Ennek lényege szerint elsődlegesen felmentés végett jelentett be fellebbezést, másodlagosan az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését kérte és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, mert az elsőfokú ítélet megalapozatlan, felderítetlen, iratellenes és téves ténybeli következtetést tartalmaz. Álláspontja szerint az egy spanyol és két venezuelai vendég és a bár alkalmazottjai között vita alakult ki a fogyasztással kapcsolatosan felmerült számlán szereplő összeggel összefüggésben. Az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna azt, hogy a II.r. vádlott angolul egyáltalán meg tudta-e fogalmazni a tényállásban írt mondatot. Állítása szerint egy ilyen mondat megfogalmazásához minimum felsőfokú nyelvvizsga szükséges nem beszélve arról, hogy a sértettek pontos angol nyelv ismeretét sem vizsgálta az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság nagyon helyesen szükségesnek tartotta a sértettek tárgyaláson történő meghallgatását, ehhez képest

könnyedén feladta a sértettek megtalálását, ami egyértelműen hátrányt jelent az I.r. vádlott és egyáltalán a vádlottakra nézve. A sértettek vallomásai ellentmondásosak a tekintetben is hogy hányszor mentek ki a bárból egyáltalán ki ment ki a bárból.

A II.r. vádlott meghatalmazott védője beadványában szintén tárgyalás tartását kérte, mert úgy vélte bizonyítás lefolytatása szükséges a hiánytalan tényállás megállapításához. A II.r. vádlott később meghatalmazott védője írásban a fentieket az alábbiakkal egészítette ki. Álláspontja szerint a tényállás nincs kellően felderítve különös tekintettel arra, hogy a sértettek által elmondottak is tartalmazzanak olyan, a tényállás és a bűnösség megállapíthatósága szempontjából fontos ellentmondásokat, amelyekre nem kaptak magyarázatot. erre tekintettel a másodfokú bíróságtól kérte, hogy az ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra. Másodsorban tűzzön ki tárgyalást, vegyen fel bizonyítást a sértett tanúk meghallgatása révén és az így megállapított kiegészített tényállás alapján mentse fel a védencét az ellene emelt vád alól.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyész BF.80/2010/5. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a büntető perrendi szabályokat betartva törvényesen folytatta le az eljárást. A védelemnek az elsőfokú tárgyaláson hangoztatott érvei ellenére nem tévedett, amikor a sértettek és az 1.sz. tanú nyomozás során tett tanúvallomásait felolvasással tette a tárgyalás anyagává, és a tényállás megállapítása során értékelte. Az elsőfokú bíróság beszerzett és értékelése körébe vont minden olyan bizonyítékot, ami a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges volt. A tényállás bizonyítékok okszerű és következetes mérlegelésével került megállapításra. A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás megalapozott, így az irányadó a másodfokú eljárásban. A törvényszék megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a minősítés is törvényes. A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során minden súlyosító és enyhítő körülményt figyelembe vett, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlottak büntetésének enyhítésére nincs indok. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyész indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések megváltoztatása mellett egyebekben hagyja helyben.

I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezési kérelmében foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, álláspontja szerint megnyugtatóan a sértettek szembesítése nélkül nem zárható le az ügy, erre figyelemmel elsődlegesen az I.r. vádlott felmentésére, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban előterjesztett fellebbezését változatlan formában fenntartotta. Az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. A III.r. vádlott védője által előadottak szerint az ítéltáblának elsősorban abban kellett állást foglalnia, hogy az alkalmazott erőszak illetve fenyegetés az

önbíráskodásba vagy az emberrablásba illeszthető-e. Utalt arra, hogy e tárgybán nézve több eseti döntést tett közzé a Legfelsőbb Bíróság. Összességében úgy nyilatkozott, hogy a III.r. vádlott bűnössége személyi szabadság megsértése és önbíráskodás bűnsegédi alakzatának halmazatában állapítható meg, ami enyhébb büntetést felfüggesztett szabadságvesztést indokol.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy megtört az eljárás alatt, és kérte a másodfokú bíróságtól, hogy ne sújtsa őt szabadságvesztéssel.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy még soha nem állt bíróság előtt, kérte, hogy a bíróság a határozatot vizsgálja felül, kifejezte, hogy bízik egy igazságos ítélet meghozatalában.

A III.r. vádlott csatlakozott az előtte szólókhoz, az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradtéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A védők által felhozott kifogásokra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat rögzíti.

A külföldi állampolgár, külföldön tartózkodó sértett tanúk kihallgatására az ügyész a vádiratban nem tett indítványt.

A 2011. október 27. napján megtartott tárgyaláson (74. alszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal) az ügyész indítványozta, hogy a sértett tanúk nyomozati vallomását a bíróság felolvasás útján tegye a tárgyalás anyagává. Erre az ügyészi indítványra és ennek teljesítésére ekkor már törvényi lehetőség volt. A 2011. év március hó 1. napjától hatályos új büntetőeljárás rendeltetések folytán a nyomozati tanúvallomásokat ügyészi indítványra a bíróság a Be.217.§ (3) bekezdés h) pontja alapján az abban foglalt keretek között a tárgyalás anyagává teheti.

Másfelől az eljárás adataiból egyértelmű, és senki által nem vitatott tény, hogy a sértettek külföldi állampolgárok, akik külföldön, ismeretlen helyen tartózkodnak. A Be.296.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a tanács elnöke a tanúnak az eljárás korábbi szakaszában - nyomozati szakban - tett vallomását hivatalból a tárgyalás anyagává teheti, ha a tanú kihallgatása tartós külföldi tartózkodása miatt nem lehetséges. Jelen esetben ennél többről volt szó ugyanis a sértett tanúk nem tartósan, hanem értelem szerűen életvitelszerűen élnek külföldön. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére - bár erre törvényi kötelezettsége nem lett volna - mindent megtett a külföldi sértett tanúk idézhető címének megállapítása, és jogsegély keretén belül történő kihallgatása érdekében. Ez nem vezetett eredményre. A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság maradéktalanul törvényes eljárás keretében tette a tárgyalás anyagává, és értékelte bizonyítékként mindhárom sértett tanú nyomozás során tett vallomásait.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően járt el akkor is, amikor 1.sz. tanú nyomozás során tett vallomását felolvasta. A rendelkezésre álló zártan kezelt iratok adatai, továbbá a 2012. év február hó 9. napján megtartott tárgyalás jegyzőkönyve alapján (76. alszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal) egyértelműen megállapítható, hogy a tanú idézhető címmel nem rendelkezik, a törvényszék a tanú tartózkodási helyének megállapítása érdekében minden törvényes intézkedést megtett, ezek nem vezettek eredményre (lakcímfigyelő kibocsátása, illetékes rendőrkapitányságok lakcím kutatás végett történő megkeresése). A törvényszék ezért helyesen járt el, amikor a Be.296.§ (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasta a tárgyaláson ki nem hallgatható, ismeretlen helyen tartózkodó tanú nyomozati vallomását.

A fenti indokokkal összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének is teljességgel eleget tett. A törvényesen beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Helyesen állapította meg hogy a sértetti vallomások között a büntetőjogi főkérdés tekintetében ellentmondás nem volt. A lényegesnek nem tekinthető ellentmondások pedig a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, elsősorban a kamera által rögzített felvételek alapján feloldhatóak voltak. A védői felvetésekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy a sértettek és a terheltek szembesítése a büntetőeljárás törvény szerint nem kötelező. Egyebekben a nyomozás során a sértettek az eljárási törvénynek megfelelően nyilatkoztak arra nézve, hogy félnek a terheltektől, ezért a szembesítésen nem kívánnak részt venni.(Be.124.§ (2) bekezdése) Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Törvényszék helyesen alapította az ítéleti tényállást, a tényeket illetően részben tagadó, és büntetőjogi felelősségüket el nem ismerő vádlottak nyilatkozataival szemben a sértett tanúk vallomására, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokra. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság 1.sz. tanú vallomásában rejlő bizonyító erőt nagy súllyal. A tanú a tárgyalás anyagává tett nyomozati vallomásában pontos és a sértett tanúk vallomásával egybehangzó leírását adta annak, hogy mi volt az „ügymenet” a kiemelkedően, és aránytalanul magas számlákat ki nem fizető ügyfelek esetében a vádbeli night klubban. A tanú rendre olyan tényekről számolt be, amelyek megegyeztek a sértettek által leírt, a vádlottak büntetőjogi felelősségét megalapozó esettel.

A védők által a fellebbezési eljárásban felvetett egyéb kifogások sem indokolják az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának megállapítását. Az angol nyelvtudásnak e bűncselekmény megvalósulása szempontjából jelen esetben sem a vádlotti sem a sértetti oldalon nem volt jelentősége. A három vádlott és a két ismeretlenül maradt társuk fellépése a hitelt érdemlő sértetti nyilatkozatok - és nem utolsó sorban 1.sz. tanú e körben tett tanúvallomása - alapján egyértelművé tették a sértettekkel szembeni élet- testi épség elleni közvetlen fenyegetést. A II.r. vádlott részéről elhangzó halálos fenyegetés megfogalmazásához köztudomású tény, hogy nem szükséges felsőfokú nyelvismeret. Ennek megértéséhez szükséges nyelvismerettel a sértettek a nyomozati vallomásaik alapján egyértelműen rendelkeztek. Egyébiránt a kvalifikált fenyegetés nem kizárólag verbálisan nyilvánulhat meg, hanem mint

ahogy jelen esetben megtörtént testbeszéddel éppúgy realizálható. A III.r. vádlottnak az utolsó szó jogán is előadott azon védekezése, hogy csupán jó szándékkal kísért el a helyismerettel nem rendelkező külföldi állampolgárt a bank automatához, ugyancsak nem volt elfogadható. Az állításával szemben álló vallomásokon túlmenően a vádlott arra nézve sem tudott semmit nyilatkozni, hogy amennyiben állítása megfelel a valóságnak, úgy miért kellett ugyanazt a személyt másodjára is ki kísérnie az automatához.

A hiánytalan elsőfokú tényállás szerint a személyi szabadság megfosztására mindhárom sértett tekintetében összehangolt, mindhárom vádlott által külön-külön is megvalósított kvalifikált fenyegetést követően került sor, és ez alatt fogalmazta meg A II.r. vádlott a szabadon bocsátás feltételeit (elsőfokú ítéleti tényállás 5. oldal felülről a 3) bekezdés).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás pontos, teljességgel hiánytalan, iratellenes megállapítást nem tartalmaz, és maradéktalanul helyes logikai következtetéseken alapul, ezért irányadó volt a felülbírálat során. A fentiekre figyelemmel az elsőfokú ítélet tényállása a másodfokú bírósági eljárásban eredményesen nem támadható, így a védők ez irányú fellebbezése a Be.351.§ (1) bekezdése továbbá a Be.352. § (3) bekezdése szerinti felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett mindhárom vádlott büntetőjogi felelősségére. A helyesen megállapított elsőfokú ítéleti tényállásból következik a vádlottak egyénekre bontható büntetőjogi felelőssége és a cselekményük minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján állapította meg, hogy I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak bűnösségét 3. rb. a Btk.175/A § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberrablás büntetében, mint társtettes. Helytállóan folytán vetette el az önbíráskodás és a személyi szabadság megsértése büntetének megállapíthatóságát. A törvényszék helyesen értelmezte az emberrablás törvényi tényállásának elemeit és azt törvényesen vonatkoztatta az ítéleti tényállásban megállapított tényekre. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet megállapításaival összhangban hangsúlyozza, hogy az emberrablás megvalósítása során, a szabadon bocsátás feltételeként meghatározott követelés lehet vagyoni és nem vagyoni jellegű, jogtalan, illetve jogos vagy jogosnak vélt. A követelés jogszerűsége sem mentesíti az elkövetőt a Btk.175/A § szerinti emberrablás büntette miatt büntetőjogi felelősség alól (BH.2003.442)

A fentieket csupán a védői felvetésekre figyelemmel kell rögzíteni, ugyanis jelen ügyben az irányadó ítéleti tényállás szerint a vádlottak által megfogalmazott 290.000,- forintos majd később 250.000,- forintra leszállított követelés, a sértettek által a bárban elfogyasztott italok mértékére és az ahhoz rendelt árakra figyelemmel nyilvánvalóan nem lehetett sem jogos, sem jogosnak vélt követelés. Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint mindhárom vádlott az emberrablás törvényi

tényállásának legalább valamely elemét megvalósította és az elkövetés kezdetétől fogva szándékegységben voltak. Az I.r. vádlott részéről nyilvánvaló volt a kvalifikált fenyegetés, az ölmosbot elővétele a sértettek számára látható módon miközben öten körül állták a sértetteket. A II.r. vádlott halállal fenyegette a sértetteket a követelés nem teljesítése esetére miközben megfogalmazta a sértettek szabadon bocsátásának feltételeként teljesítendő követelést. A III.r. vádlott pedig a sértettek kvalifikált fenyegetéssel történő visszatartásában, valamint kísérésében vett részt.

Az irányadó ítélkezési gyakorlat, és jogirodalmi állásfoglalások szerint az emberrablás társtettesei akár az eszközcselekmény (kvalifikált fenyegetés), akár a cél cselekmény megvalósításában részt vehetnek. Mivel az emberrablás büntette tartós jellegű bűncselekmény a sértett szabadon bocsátása feltételének kifejezésre juttatásával befejezetté válik, de bevégzetté csak a sértett szabadulásával. A társtettség a bevégzettségig fejthető ki, a kvalifikált fenyegetéssel személyi szabadságtól megfosztott sértett őrzése tényállásszerű, társtettesnek minősül az, aki az őrzésben vesz részt. A felvetett elhatárolási kérdések tekintetében a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat rögzíti. Az emberrablás büntette az önbíráskodás büntetével a specialitás viszonyában van, ezért akkor is emberrablásnak minősül a cselekmény, ha a személyi szabadságtól erőszakkal vagy kvalifikált fenyegetéssel megfosztott sértett szabadon bocsátását jogosnak vélt vagyoni igény teljesítésétől teszi függővé az elkövető.(BH.2002.470)

A fentiek szerint kifejtettek alapján, azonban jelen esetben egyértelmű, hogy a vádlottak által megfogalmazott és a II.r. vádlott által kifejezésre juttatott követelés még jogosnak vélt követelésnek sem minősülhetett.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során mindhárom vádlott tekintetében valamennyi súlyosító és enyhítő körülményt felsorolta és azokat súlyúknak megfelelően értékelte.

A terheltekkel szemben kiszabott büntetés megfelel a Btk. 83.§-ban meghatározott büntetés kiszabási elveknek és a Btk.37.§-ban írt büntetési céloknak. A társtettesi elkövetésre és a kettőt meghaladó bűnhalmazatra figyelemmel a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés inkább méltányos mint eltúlzottan súlyos ezért annak enyhítésére törvényi lehetőség nincs.

Helyesen járt el a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamában a Btk.99.§ rendelkezéseinek megfelelően az általuk előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt beszámította, ugyanakkor mindhárom vádlott tekintetében pontatlanul tüntette fel az egyes kényszerintézkedések kezdő napjait. Ezt a Fővárosi Ítéltábla helyesbítette.

A másodfokú bíróság továbbá a házi őrizet beszámítása mellett annak napokban meghatározott kiszámítását mindhárom vádlott tekintetében mellőzte, figyelemmel arra, hogy ez a Btk.99.§ (3) és (4) bekezdésében meghatározott törvényi rendelkezésekből a törvény erejénél fogva fakad. Ennek feltüntetése a jogszabály szerint nem szükséges.

Az elsőfokú bíróság bűnjelekre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

A törvényszék helyesen állapította meg, hogy az eljárás során 145.785,- forint bűnügyi költség merült fel, azonban annak viseléséről nem a törvénynek megfelelően határozott. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható hogy 42.120,- forint és 41.250,- forint azaz összesen 83.370,- forint bűnügyi költség kizárólag I.r. vádlott cselekvősege folytán merült fel, míg 52.415,- forint bűnügyi költség a vádlottak szerint nem különíthető el, ezért ennek viselésére őket egyetemlegesen kellett kötelezni a Be.338.§ (3) bekezdése alapján. Az iratokból az is megállapíthatóvá vált, hogy 10.000,- forint tanú útiköltség (2.sz.tanú) a 2011. június 2-i tárgyaláson szükségtelenül merült fel, mivel adminisztrációs hiba folytán nem a tanúként kihallgatandó 2.sz. tanú jelent meg a nevezett tárgyaláson, ezért a Be.338.§ (2) bekezdés 2. mondata alapján ennek viselésére a vádlottakat nem lehetett kötelezni, a 10.000 forint bűnügyi költséget a Be.339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a bűnügyi költség viselése tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a kényszerintézkedésekre vonatkozó adatok pontosításával az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év szeptember hó 18. napján

. Lassó Gábor s.k..

Ujvári Ákos s.k..

Fatalin Judit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék:

A Fővárosi Törvényszék 7.B.1521/2009/76. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.142/2012/17. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2012. szeptember hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év szeptember hó 18. napján

dr. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: